

ת"ד 6069/01/17 - מדינת ישראל נגד שמואל אריה אזואלוס

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

ת"ד 6069-01-17 מדינת ישראל נ' אזואלוס
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שמואל אריה אזואלוס

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי להרשיע הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

האישום

כתב האישום מייחס לנאשם עבירות של נהיגה בקלות ראש בניגוד לסעיף 62(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א - 1961, סיכון הולך רגל שחצה במעבר חציה (נסיבות מחמירות) בניגוד לתקנה 67א לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן-התקנות) והתנהגות הגורמת נזק בניגוד לתקנה ולתקנות 21(ב)(2) לתקנות.

העובדות שאינן במחלוקת

ביום 14.7.16 בסמוך לשעה 19:20 בערב נהג הנאשם ברכבו הפרטי ברחוב עוזיאל והתקרב לצומת עם רחוב מיכלין (להלן: "הצומת").

הנאשם נכנס לצומת בנסיעה רצופה תוך פניה ימינה .

אותה שעה החלה גב' ז ה (להלן: "המעורבת") לחצות את הכביש ברחוב מיכלין במעבר חציה. בכביש ישנם מספר מעברי חציה. המעורבת חצתה את הכביש במעבר החציה הקרוב למדרכה מצד ימין של הנאשם.

הנאשם לא הבחין במעורבת מבעוד מועד ובלם את רכבו בחוזקה כדי להימנע מהתנגשות בה.

עמוד 1

המעורבת אשר הלכה בהליכה רגילה ולא רצה לכביש הגיעה לאמצע מעבר החציה נבהלה ונפלה על הכביש.

בוחן התנועה לא הגיע ולמקום התאונה וביסס מסקנותיו לגבי אשמת הנאשם על סמך גרסתם של עדי הראיה בלבד.

המחלוקת העובדתית

1. מהו כיוון חציית הכביש של המעורבת. הנאשם טוען כי המעורבת חצתה את הכביש משמאל לימין והמאשימה טוענת על פי גרסת המעורבת כי היא חצתה את הכביש מימין לשמאל.
2. היכן הייתה המעורבת על מעבר החציה כאשר בלם הנאשם את רכבו. הנאשם טוען שהמעורבת הייתה קרובה יותר למדרכה מצדו הימני ואילו המאשימה טוענת כי על פי גרסת המעורבת שהיא שהייתה במרכז הכביש.
3. האם המעורבת נפלה ונפגעה כתוצאה מפגיעת רכבו של הנאשם. הנאשם טוען כי עצר את רכבו מספר סנטימטרים לפני המעורבת ולא פגע בה ואילו המאשימה טוענת על פי גרסת המעורבת כי היא רכבו של הנאשם פגע בה והיא אף פנתה לקבלת טיפול רפואי.
4. האם מדובר בתאונה בלתי נמנעת לנוכח שדה הראיה במקום. הנאשם טוען כי מדובר בתאונה בלתי נמנעת בהעדר שדה ראיה. המאשימה טוענת שאם שדה הראיה של הנאשם במקום היה מוגבל היה עליו להתאים נסיעתו לתנאי הדרך ולנסוע באופן זהיר ואיטי עד לנקודה בה שדה הראיה מתרחב.

הראיות

מטעם המאשימה העידו המעורבת והשוטר יהודה ונטורה (להלן: "השוטר") ועד הראיה דניאל מרדכי ל כהן (להלן: "מרדכי")

באמצעות עדי התביעה הוגשו: תעודות רפואיות של המעורבת ת/1, סקיצה שרשמה המעורבת בעת עדותה - ת/2, סקיצה על גבי צילום מקום התאונה שנרשמה על-ידי השוטר על פי גרסת העד מרדכי דניאל כהן - ת/3, הודעתו של העד מרדכי דניאל כהן - ת/4, הודעת הנאשם - ת/5, סקיצה שנערכה בהנחיית הנאשם-ת/6.

מטעם הנאשם העידו הנאשם בעצמו והוגשו הנחיות משטרת ישראל בעניין ביצוע שיחזור תאונת דרכים - נ/1

דין

בפני העידו שלושה עדים שהיו במקום התאונה: המעורבת, הנאשם ומרדכי.

על פי הודעתו במשטרה (ת/4 ש' 2-3) בעת האירוע עמד מרדכי על המדרכה שמימין הדרך ממנה החלה המעורבת לחצות את הכביש. לפי עדותו בפני הוא ישב על ספסל במקום והמתין לטרמפ (פרוט' עמ' 7 ש' 23-24). על גבי הצילום של מקום התאונה (ת/3) סימן מרדכי כי עמד במרחק מה ממעבר החציה פנימה לתוך רחוב מיכלין.

מרדכי והנאשם לא זרים לחלוטין. אחיו של מרדכי לומד עם הנאשם והנאשם אף התקשר אליו (פרוט' עמ' 8 ש' 4-6, ת/4 ש' 14-15). לכן לא ייחשב מרדכי עד ניטרלי מובהק. הודעתו של מרדכי נמסרה למשטרה למעלה מחודשיים לאחר האירוע (25.9.16).

מהו כיוון חציית המעורבת

המעורבת העידה כי היא חצתה את הכביש והנאשם הגיע מצד שמאל, תוך שהיא מסמנת בידה. (פרוט' עמ' 3 ש' 13-14).

מרדכי לא ידע לומר במדויק מהיכן הגיעה המעורבת. הוא סבר כי לפי כיוון פניה כי היא חצתה משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשם (פרוט' עמ' 8 ש' 22-24) לאחר מכן אמר כי אינו זוכר מאיזה כיוון חצתה (פרוט' עמ' 9 ש' 1-3).

בהודעתו אמר מרדכי כי לא שם לב אליה עד לרגע ששמע את חריקת הבלמים (פרוט' ת/4 ש' 11-12, 25-26).

הנאשם טען כי המעורבת חצתה את הכביש משמאל לימין כיוון נסיעתו. בהודעתו במשטרה (ת/5 ש' 6-9) אמר שמדובר בהערכה שלו כיוון שראה את פניה לכיוון ימין. בעדותו היה משוכנע בכך (פרוט' עמ' 12 ש' 21, 26-28).

הנאשם ומרדכי לא ראו את הנאשמת כאשר החלה לחצות את הכביש. כיוון שגם הנאשם וגם מרדכי הבחינו במעורבת רק בזמן בלימת הרכב הם סברו כי היא חצתה את מעבר החציה מימין לשמאל בשל כיוון פניה.

אני מקבלת את עדותה של המעורבת לגבי הכיוון בו חצתה את הכביש. עדותה של המעורבת הייתה עקבית סדורה וברורה ואני סבורה כי אין לה כל אינטרס למסור גרסה לא נכונה בעניין זה.

לפיכך אני קובעת כי המעורבת חצתה את הכביש במעבר חציה מימין לשמאל כיוון נסיעת הנאשם.

מיקום המעורבת במעבר החציה

המעורבת העידה כי הייתה במרכז הכביש עת הגיע רכבו של הנאשם (פרוט' עמ' 3 ש' 13-14, עמ' 5 ש' 19). כך גם סימנה בסקיצה (ת/2).

גם מרדכי העיד כי הנאשמת הייתה במרכז מעבר החציה (פרוט' עמ' 7 ש' 31) וכי מדובר בכביש המחולק למספר מעברי חציה עם אי תנועה במרכז.

גרסת הנאשם על פי הסקיצה שרשם (ת/6) היא כי המעורבת הייתה בחלקו הימני של מעבר החציה בכיוון נסיעתו. לעומת זאת בעדותו הסכים כי המעורבת הגיעה כבר לאמצע מעבר החציה (פרוט' עמ' 13 ש' 39-40).

על פי (ת/3) מדובר במעבר חציה שאינו לאורך כל הכביש. מדובר בכביש רחב המחולק למספר מקטעי מעבר חציה ולמעשה המעורבת חצתה את מעבר החציה הראשון מימין בכיוון נסיעת הנאשם.

מקבלת אני את גרסתה של המעורבת כי הייתה באמצע מעבר חציה בזמן הגעת רכבו של הנאשם. גרסה זו נתמכה גם על-ידי מרדכי ובסופו של דבר גם על ידי הנאשם בעדותו.

לפיכך אני קובעת כי עובר להגעת רכבו של הנאשם למעבר החציה הייתה המעורבת באמצעו של מעבר החציה.

האם המעורבת נפגעה כתוצאה מפגיעת רכבו של הנאשם

המעורבת העידה כי נפגעה בתאונה. לדבריה רכבו של הנאשם פגע בה בגב והעיף אותה למרחק של כשני מטר. כתוצאה מהתאונה סבלה המעורבת מכאבי גב מהם היא עודנה סובלת. (פרוט' עמ' 3 ש' 18 ומסמכים רפואיים מיום האירוע (ת/1).

המעורבת נשאלה כיצד יתכן שנפגעה בגבה ולא בצידה והשיבה שיתכן כי הסתובבה מהבהלה (פרוט' עמ' 4 ש' 10-12). במסמכים הרפואיים נכתב שהמעורבת הועפה למרחק של כמה סנטימטרים ולא מטרים. בתשובה לשאלת ב"כ הנאשם לעניין הסתירה השיבה: "כך אני מרגישה לא מדדתי את המקום" (פרוט' עמ' 5 ש' 4).

כשעומתה עם גרסת הנאשם לפיה הוא לא פגע בה אמרה: "זה שקר, יכול להיות שיש שם מצלמה" (פרוט' עמ' 5 ש' 15). ניכר היה שהמעורבת נסערת מהטענה שלא נפגעה בתאונה.

מרדכי העיד כי רכבו של הנאשם לא פגע במעורבת. לדעתו היא נשארה על המקום והתיישרה (פרוט' עמ' 8 ש' 10-11). בהודעתו במשטרה ציין כי המעורבת "כנראה נבהלה מהבלימה ונפלה מפחד או משוק, או שהיא מעדה" (ת/4 ש' 6-7).

כשעומת עם השינוי בגרסתו טען "היא נפלה מפחד" (פרוט' עמ' 8 ש' 13) וכי אולי היא זרקה את עצמה (שם ש' 15). עם זאת כשנשאל מה המרחק שעצר הנאשם מהמעורבת אמר כי זה היה צמוד "אולי מרחק של כ- 30 ס"מ" (פרוט' עמ' 10 ש' 1-5).

בעדותו אמר כי בשל חלוף הזמן לא זכר כמעט דבר אלא "היא עברה ... לא זוכר את כל הפרטים האלה, זוכר דבר אחד שהוא עצר ואפילו לא נגע בה והיא התיישבה, כל הפרטים אני לא עו"ד קרה לפני שנה וחצי עברו הרבה דברים מאז מאיזה צד לא זוכר" (פרוט' עמ' 9 ש' 1-3).

יצוין כי בעדותו שב וחזר מרדכי על כך שהייתה חריקת בלמים חזקה מאוד. דברים אלו מקבלים משנה תוקף כיון שמרדכי העיד כי שמע באותה שעה מוסיקה באוזניות (פרוט' עמ' 8 ש' 26-28)

בהודעתו במשטרה ציין כי גם הוא היה נבהל מהבלמה לו היה במקום המעורבת. (ת' 4 ש' 17) גם בעדותו נשאל מדוע היה נבהל והשיב "כי החריקה הייתה מאוד, מאוד חזקה" (פרוט' עמ' 8 ש' 8).

הנאשם העיד כי המעורבת לא נפגעה בתאונה. לדבריו הוא הבחין בה מאוחר בשל קושי בשדה הראיה, ועצירתו הבהילה אותה, "וכנראה העצירה נתנה משמעות להולכת רגל שנבהלה מזה, היה ברור שנבהלה, הרגשתי שהבהלתי" (פרוט' עמ' 11 ש' 18-19). עם זאת אמר "חד משמעית לא היה מגע ביני לבין הולכת הרגל". (שם ש' 23). בהודעתו (ת' 5 ש' 10) אמר כי המעורבת נפלה "הולכת הרגל נבהלה ומעדה ונפלה על הכביש". לטענתו מרדכי הגזים וחריקת הבלמים לא הייתה כה משמעותית (פרוט' עמ' 13 ש' 23-24).

מהעדויות עולה כי הנאשם עצר את רכבו בחריקת בלמים. מקבלת אני את גרסתו של מרדכי שמדובר היה בחריקת בלמים משמעותית. סבורה אני כי המעורבת חוותה את האירוע כמי שנפגעה על-ידי הרכב ואני סבורה כי היא העידה בכנות. אין מחלוקת כי היא נבהלה, מעדה ונפלה כתוצאה מהתאונה.

לאחר שבחנתי את עדויות המעורבת, הנאשם ומרדכי, סבורה אני כי המעורבת נפגעה מהרכב ולו קלות. איני סבורה כי ממקום עמדתו ומזווית ראייתו יכול היה מרדכי להבחין אם רכבו של הנאשם פגע במעורבת וזאת בשל העובדה שעד לרגע חריקת הבלמים הוא כלל לא הביט בנעשה. סבורה אני כי המעורבת אמינה וכי לכל הפחות בתחושתה היא נפגעה מהרכב או מכך שקרב אליה במהירות ובלם בצמוד אליה. איני מקבלת את הטענה כי המעורבת הפילה את עצמה, או כל טענה הבאה להקטין מעוצמת נפילתה ותחושתיה של המעורבת.

למען הזהירות לא אקבע כי היה מגע ישיר בין הרכב לבין המעורבת, אך אני מקבלת את גרסתו של מרדכי שהנאשם בלם את הרכב בחוזקה ובחריקת בלמים ונעצר צמוד למעורבת דבר שהוביל לבהלתה ולנפילתה.

לפיכך אני קובעת כי אלמלא בלימת החרום שביצע הנאשם המעורבת לא הייתה נופלת ונחבלת.

האם לצורך הגדרת תאונת דרכים נדרש כי יהיה מגע ישיר בין הרכב לנפגע

אין בפקודת התעבורה ותקנותיה הגדה למונח "תאונת דרכים". בפסיקה נקבע כי הגדרת "תאונת דרכים" תהיה לפי חוק הפיצויים לנפגעי תאונות דרכים, תשל"ה - 1975 (להלן: "חוק הפל"ד").

כך למשל בת"ד (אש') 2075/03 מדינת ישראל נ' ריבקין, מיום 5.9.04 שם רכב לא נתן זכות קדימה לאוטובוס ובשל כך בלם נהג האוטובוס בלימת חירום שכתוצאה ממנה הוא עף על השמשה הקדמית ונשברה לו שן. בית המשפט קבע כי לא דרוש שיהיה מגע בין כלי הרכב כדי שהדבר ייחשב לתאונת דרכים. בית המשפט הפנה לחוק הפל"ד לצורך הגדרת תאונת דרכים. (והשוו עם ע"פ (ת"א) נקר נ' מדינת ישראל, פס"מ מו (2) 302 שם נקבע כי לצורך עבירת אי מסירת פרטים לפי תקנה 144 לתקנות התעבורה אין חובה שיהיה מגע ישיר בין כלי הרכב, וראו גם ת"ד (י-ם) 8746-10-12 מדינת ישראל נ' עגלוני, מיום 6.1.14)

בת"א 40339-12-09 לוי נ' "קרנית" קרן לפיצוי נפגעי תאונות דרכים, מיום 10.2.14, עמדה אישה על המדרכה נבהלה מרכב שהתקרב לעברה וחלף לידה. האישה פסעה לאחור ונפלה על פתח בויב ונפגעה. בית המשפט קבע כי לצורך הגדרת תאונה לפי חוק הפל"ד, לא נדרש כי יהיה מגע של ממש בין כלי הרכב לנפגע אלא שיש קשר תוצאתי בין אופן נהיגת הרכב לבין קרות הנזק.

כך נקבע גם בת"א (חי') 41901-05-10 אברמזון נ' שומרה חברה לביטוח בע"מ, מיום 16.3.15 שם אירע מקרה הדומה להפליא למקרה שבפני. רכב עצר בצמוד ובפתאומיות להולכת רגל וכתוצאה מהבהלה היא נפלה לכביש ונפגעה. שם נקבע כי:

"המקרה הנדון בתיק זה, קרי בהלה של הולך רגל החוצה כביש מפני רכב המתקרב אליו, הינו המקרה הקלאסי של בהלה מרכב המוגדרת כתאונת דרכים."

מקרה זה שונה מעפ"ת (י-ם) 4823-04-15 גלזר נ' מדינת ישראל, מיום 30.5.15, שהוגש על-ידי ב"כ הנאשם, שבו לא הוכחה כל פגיעה בהולך הרגל. הולך הרגל לא נפל, אלא התיישב על שפת המדרכה וטען לפגיעה ברגלו בימנית, שהייתה רחוקה מהרכב. הממצאים הובילו לספק באשר להתכנות שהייתה פגיעה כלשהי בהולך הרגל.

מקרה זה שונה בתכלית מת"ד (פ"ת) 3425-07-12 מדינת ישראל נ' פוקס, מיום 10.8.14, שהוצג על-ידי ב"כ הנאשם. שם הייתה עדה ניטרלית שראתה את הנפגעת נופלת בכוונה ובאופן תמוה, כשהנאשמת עצרה ללא חריקת בלמים לפני מעבר החציה. במקרה דנן עד מצוין כי הייתה חריקת בלמים שגם הוא היה נבהל ממנה וכי הרכב נעצר צמוד למעורבת.

במקרה שלפני אין חולק כי המעורבת נבהלה ונפלה כתוצאה מאופן נהיגת הנאשם.

לפיכך אני קובעת כי המעורבת נפגעה בתאונת דרכים.

האם ניתן היה למנוע את התאונה

הנאשם טען כי התאונה הייתה בלתי נמנעת וכי לא בוצעה בדיקת שדה ראיה במקום. לשיטתו כיוון שמעבר החציה נמצא לאחר סיבוב והמעורבת הייתה קרובה יחסית למדרכה הוא לא הבחין בה עד הגיעו למעבר החציה (פרוט' עמ' 11 ש')

16-18). הנאשם תיאר בסקיצה (ת/5) כי לפני הפניה לרחוב מיכלין ישנו מעבר חציה נוסף ולאחריו פס האטה. (כך גם בעדותו פרוט' עמ' 11 ש' 11-12). בהודעתו במשטרה הסביר את העובדה שלא הבחין במעורבת גם בכך שהיו אנשים שעמדו על המדרכה מימינו ברחוב בפניה לרחוב מיכלין (ת/5 ש' 19-20). בעדותו הסביר כי לא חשש שאנשים אלו ירדו לכביש כיוון שיש גדר עד למעבר החציה שמונעת ירידה לכביש ולכן לא האט. (פרוט' עמ' 13 ש' 12-14). לטענתו נסע במהירות של 15 קמ"ש (ת/5 ש' 4).

עם זאת הסביר כי אותם אנשים הפריעו לו לראות את שדה הראיה במלואו והעיד כי הם "הסתירו את מלוא רוחבו של המעבר חצייה" (פרוט' עמ' 13 ש' 33). לשאלת המאשימה מדוע לא האט יותר בשל חסימת שדה הראייה השיב: "כיוון שאת החצי השמאלי של המעבר החצייה כן ניתן לראיה ונתן לי הרגשה שאין משהו במעבר החצייה, ואם הייתי לוקח סיבוב של 60 קמ"ש, המחשבה שלי במהירות גם אם אראה בן אדם גם במעבר חצייה בחלק הפנימי אוכל לעצור למרות של שדרה את זה להולכת הרגל". (שם ש' 36-38) ובהמשך: "האנשים הסתירו את הצד הימני, את הצד השמאלי יכולתי לראות, היא הגיעה לאמצע מעבר החצייה". (שם ש' 39-40).

כשנשאל על-ידי המאשימה מדוע במהירות של 15 קמ"ש הוא רואה את הולכת הרגל חלקיקי שניה לפני הגיעו למעבר החציה ולא כמה שניות לפני השיב: "כל הצומת בעייתית מבחינת שדה ראייה, אם הייתי בא מהצד השני של עוזיאל ברור שהכביש פתוח ורואה, מכיוון שבאתי מצד ימין הקושי לראות את מלוא רוחבו של מעבר החצייה" (פרוט' עמ' 14 ש' 19-21).

המעורבת העידה כי הנאשם נסע מהר "בטח נסע מהר, אני חושבת, אני נבהלתי לא יודעת מאיפה הוא הגיע, פתאום הייתי באמצע, איך לא ראה אותי?" (פרוט' עמ' 4 ש' 27-28)

לאחר מכן העידה: "יכול להיות שנסע מהר, אני לא ראיתי אותו, שהוא פגע בי צעקתי" (פרוט' עמ' 4 ש' 32).

כשנשאלה מדוע במסמכים הרפואיים ת/1 הרופא רשם כי רכב הנאשם נסע במהירות של 20 קמ"ש השיבה: "אדוני אני לא יודעת, לא מדדתי המקום, הוא פשוט העיף אותי" (פרוט' עמ' 5 ש' 6).

מרדכי העיד: "גם אני שנוסע שם נוסע מאוד לאט, המעבר חצייה ממש ליד הפנייה, שדה הראייה בעייתי שם". (פרוט' עמ' 9 ש' 9). בהודעתו במשטרה כנשאל מדוע לדעתו הנאשם בלם בבלימת חירום השיב: "כנראה לא ראה אותה". (ת/4 ש' 19).

אף מרדכי כמו הנאשם הסביר בהודעתו במשטרה, שהיו ילדים רבים במדרכה הצמודה לכביש מימין לכיוון נסיעת הנאשם (ת/4 ש' 5).

כשנשאל באשר למהירותו של הנאשם השיב כי אם היה נוסע מהר לא היה לו זמן לעצור. "אם היה לו זמן לחרוק בלמים, לתת ברקס זאת אומרת שלא נסע מהר" (פרוט' עמ' 9 ש' 11-12).

גם אם נקבל גרסתו של הנאשם כי לא יכול היה להבחין במעורבת כיוון שכל חלקו הימני של מעבר החצייה היה מוסתר מעיניו בשל אנשים שעמדו על המדרכה הרי שחובת הזהירות המוטלת עליו מחייבת אותו לנהוג בזהירות ובאופן שיוכל לעצור קודם מעבר החציה ולא בבלימת חירום שתבהיל את הולך הרגל שעשוי לחצות במקום.

לא בכדי היה פס האטה לאחר מעבר החציה הקודם ולפני העיקול. שומה על הנאשם שידע כי מעבר חציה לפניו, וידע שנסתר מעיניו חלקו הימני של מעבר החציה ובוודאי כשאנשים רבים עומדים על המדרכה מצדו הימני ועשויים לרדת אל מעבר החציה להאט באופן ניכר.

העובדה שנאלץ לבלום בחריקת בלמים מעידה כי לא נהג לפי תנאי הדרך, ולא הביא בחשבון כנדרש את החסימה בשדה הראייה ולכן נאלץ לבלום בחריקה כדי להימנע מפגיעה בהולכת הרגל.

העובדה ששדה הראייה חסום אינה מצדיקה פגיעה בהולכי רגל או אי מתן אפשרות לחצות בבטחה. נהפוך הוא שדה ראייה חסום מחייב את הנהג להישמר ולהיזהר שמא קיים בהמשך דרכו מכשול. הדברים נכונים פי כמה כשהמדובר במעבר חציה שנועד להולכי רגל וכשבצד הדרך אנשים רבים העשויים בכל רגע לרדת אל הכביש.

חובת זהירות מוגברת במעברי חצייה

מעבר החצייה הינו "ממלכת הולכי הרגל". לא בכדי מוטלות על הנהג חובות זהירות מיוחדות בהתקרבו למעבר החצייה. בתקנה 67 לתקנות התעבורה נקבע :

- "(א) נוהג רכב המתקרב למעבר חציה, והולכי רגל חוצים במעבר, יאפשר להם להשלים את החציה בבטחה ואם יש צורך בכך יעצור את רכבו לשם כך.**
- (א1) נוהג רכב המתקרב למעבר חצייה, יאט את רכבו אם הולך רגל עומד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה ואם ניכר שבכוונתו של הולך הרגל לחצות את הכביש, ייתן לו זכות קדימה.**
- (א2) התקרב נוהג רכב למעבר חצייה ובנתיב אחר האט רכב לפני מעבר החצייה, יאט את רכבו לפני מעבר החצייה האמור, ואם הרכב בנתיב האחר עצר - יעצור אף הוא; היה הולך רגל חוצה את הכביש במעבר החצייה, ייתן לו זכות קדימה."**

בפסק הדין ע"פ 8827/01 שטרייזנט נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (5) 506 נקבעו חובותיו של הנהג בהתקרבו למעבר החציה וביניהן (עמ' 520-521):

"מתקין התקנות צפה אפוא סכנה האורבת להולכירגל במעברי חצייה, ועל-כן מצא להטיל על נהג הרכב חובה להאט את מהירות נסיעתו, ועל-פי הנדרש אף לעצור את רכבו, כדי לאפשר להולכי רגל להשלים בבטחה חצייתו של מעבר חצייה. אכן, הדעת נותנת כי על נוהגים ברכב המתקרבים למעבר חצייה שומה עליהם לצפות הימצאותם של הולכי רגל במעבר החצייה - או הולכי רגל העומדים לעלות על מעבר החצייה - ולנקוט אמצעי זהירות ראויים למנוע פגיעה בהם....

חובת הצפיות קיימת גם כאשר הנעשה על המדרכה ליד מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג, או-אז חובה היא המוטלת על נהג לצפות אפשרות שהולכי רגל שאינם נראים ירדו אל מעבר החצייה....

חובה זו קיימת גם כאשר מקצת מעבר החצייה מוסתר מעיניו של הנהג: בין בשל רכב החונה ליד

מעבר החצייה, בין בשל כלי רכב אחרים הנוסעים לפניו והמונעים ממנו מראות את הנעשה במעבר החצייה ובין מכל טעם אחר. במקרים שכאלה חובה היא המוטלת על הנהג לצפות כי באותו "שטח מת" שנוצר במעבר החצייה עשוי להימצא הולך רגל - הולך רגל המניח כי נהגים המתקרבים למעבר החצייה יכלכלו את נסיעתם כך שלא יפגעו בו ויאפשרו לו להשלים בשלום את חציית המעבר."

אין חולק כי במקרה דנן לא בוצעו מדידות בשטח. השוטר לא ידע להסביר מדוע, כיוון שהוא לא היה הבוחן בתיק אלא ביצע מספר חקירות. הבוחן לא העיד.

ב"כ הנאשם הפנה להנחיית מדור ת"ד 02/2013 לגבי חובת ביצוע שחזור בתאונות מסוג אי מתן זכות קדימה להולך רגל במעבר חצייה. בעקבות פסק דינה של כב' השופטת רות רז בהכרעת דין גמ"ר 2055-10-11 (גרם מוות ברשלנות). שם קבעה כב' השופטת רז את חובת הבוחנים לבצע שחזור תאונת דרכים גם כאשר מדובר במעבר חציה ולבדוק את שדה הראיה בתנאים דומים לתנאי התאונה.

עוד הפנה ב"כ הנאשם למספר פסקי דין מהם ניתן ללמוד על החובה לבחון כל מקרה קונקרטי לגופו ולא להניח חובת זהירות אבסולוטית במעברי חציה. כך למשל בג"צ 8150/13 **כרסטיני נ' פרקליטות המדינה**, מיום 6.8.14. שנדון לגבי עפת(נצ') 28434-05-13 **ברזל נ' מדינת ישראל**, מיום 23.10.13. שאף הוא הוגש.

אציין כי באשר לחובת הזהירות של הנהג נקבע בפסק הדין כך:

" בית המשפט המחוזי קבע כי הגם שקביעת בית המשפט בעניין מלניק הינה נכונה, עדיין נדרשת בחינה פרטנית של המקרה. עיקרון זה אינו סותר את עמדת השופט חשין בהלכת שטרייזנט. אמת, מקום שחנתה משאית (שלא כדין) בסמיכות מקום למעבר חצייה, באופן שהרכבים המתקרבים אליו אינם יכולים להבחין בהולכי רגל היורדים מהמדרכה למעבר החצייה, תחול על נהגים חובת זהירות גם כלפי אותם הולכי רגל ה"בלתי נראים". הנהג הסביר יודע שמשאית חונה עלולה להסתיר את קיומם של הולכי רגל, ונהג שעוצם את עיניו לידיעה זו מפר את חובת הזהירות כלפיהם."

בכל מקרה שבו אחריותו של נאשם לקרות התאונה נגזרת מכך שיכול היה להבחין בהולך הרגל אך לא הבחין, דהיינו ישנה הנחת שדה ראייה פתוח, הרי שחובה לבצע מדידות ולהוכיח את אותו שדה ראייה.

במקרה דנן לעומת זאת **אין כל מחלוקת כי לנאשם לא היה שדה ראייה** מספיק למתרחש על כל שטח מעבר החציה משכך ביקור בזירת התאונה לא היה מעלה או מוריד לעניין זה.

על פי גרסת הנאשם הוא לא יכול היה לראות את צדו הימני של מעבר החציה עד שממש הגיע אליו וכי ראה את חציו השמאלי של מעבר החציה.

משכך איני מקבלת את טענות ב"כ הנאשם כי היה צריך לבצע במקום מדידות של שדה ראייה. אין חולק כי לנאשם לא היה שדה ראייה מספק אך דווקא משום שחלק ממעבר החציה היה מוסתר מעיניו גם בשל אנשים שעמדו על המדרכה מצד ימין, נדרש הנאשם לזהירות רבה יותר ולמהירות שתתאים למצב שבו מישהו יחצה את הכביש מימינו.

מקרה זה שונה מת"ד (י-ם) 4333-08-14 **מדינת ישראל נ' שוקרון**, מיום 26.3.15, שהוצג על-ידי ב"כ הנאשם בו הטיל עץ פיקוס גדול צלו על מעבר החציה ובמקום היה תמרור לא תקני, שהיוו מכשול בפני הנאשם. בהכרעת הדין נאמר מפורשות כי גם כאשר באופן חישובי נקבע כי התאונה היא בלתי נמנעת עדיין יש לבחון את המקרה לגופו אם בכל זאת הפר הנאשם את חובת הזהירות. באותו מקרה נקבע כי לא הופרה חובת הזהירות כיוון שגם כאשר הנאשם ראה את מעבר החציה הצל מנע ממנו מלהבחין בהולכי הרגל מבלי משים.

במקרה שבפני הנאשם היה מודע לכך שאינו רואה את צדו הימני של מעבר החציה, בשל אנשים שעמדו על המדרכה, והניח שאין אף אדם במעבר החציה מצידו הימני. הנחה זו הינה רשלנית ומנוגדת לחובת זהירות של הנהג.

מקרה זה שונה אף מת"ד (ב"ש) 386-01-12 **מדינת ישראל נ' רזון**, מיום 30.12.15, שהוצג על-ידי ב"כ הנאשם בו לא נקבעה נקודת האימפקט כלל והייתה מחלוקת אם נקודת האימפקט הייתה על מעבר החציה או לפני מעבר החציה ובהתאם חובת הזהירות משתנה. משהתעורר ספק לגבי נקודת האימפקט כל בדיקות הבוחן לא היו רלוונטיות ומשכך זוכתה הנאשמת.

גם בת"ד (ת"א) 7071-12-14 **מדינת ישראל נ' צ'ולפייב**, מיום 1.11.15, שהוצג על-ידי ב"כ הנאשם, לא נקבעה נקודת האימפקט בוודאות על מעבר החציה ולכן לא התגבשה העבירה בדבר אי מתן זכת קדימה להולך רגל במעבר חציה. דוקא טענת הנאשם בנוגע לכך שהולך הרגל הוסתר עקב עמוד חשמל לא הועילה לנאשם, ונחשבה למחדל שעליו להסביר ועל כן הוא נדרש להשיב לאשמת נהיגה בקלות ראש.

אף בת"ד (ת"א) 5069-10-11 **מדינת ישראל נ' יוסטר**, מיום 19.4.15, שהוצג על-ידי ב"כ הנאשם, נקבע כי נקודת האימפקט לא הייתה על מעבר החציה ולא היו די הוכחות לחוסר זהירות של הנאשם שהובילה לתאונה.

במקרה זה לעומת זאת, אין חולק כי האירוע כולו התרחש על פני מעבר החציה ולא מחוצה לו.

מקרה זה שונה אף מת"ד (פ"ת) 3677-01-15 **מדינת ישראל נ' נוימן**, מיום 1.6.17, שהוצג על-ידי ב"כ הנאשם. שם נפגע הולך רגל מדופן הרכב על גבי מעבר חציה. שם הסיק הבוחן את אשמת הנאשם בשל העובדה שמדובר במעבר חציה מבלי לבצע בדיקת שדה ראייה והניח כי היה שדה ראייה. עוד נשללה הטענה כי הנאשם נהג במהירות לפי עד ניטרלי שהיה במקום שהעיד כי הנאשם נסע לאט.

במקרה שבפני מניחה אני שלא היה שדה ראייה וכי הנאשם לא יכול היה להבחין במעורבות עד סמוך למעבר החציה. אך דווקא משום כך קמה לו חובת זהירות מוגברת כלפי המעורבת. יתירה מכך לא הוכח כי הנאשם נהג לאט וחריקת הבלמים מוכיחה כי לא נהג במהירות התואמת את תנאי הדרך.

הדברים האמורים רלוונטיים גם לעפ"ת 5203-06-17 **אברהם נ' מדינת ישראל**, שהוגש על-ידי ב"כ הנאשם, מיום 6.9.17. שם לא הוכח שדה ראיה אך נטען כי היה שדה ראיה וכי הנאשם לא הביט ימינה כנדרש. כיוון שלא הוכח שהיה שדה ראיה התקבל הערעור והנאשם זוכה.

הדברים נכונים גם לגבי גמ"ר (נצ') 5509-08-09 **מדינת ישראל נ' כהן**, מיום 24.12.13, שהוצג על-ידי ב"כ הנאשם. שם ההנחה הייתה כי יש שדה ראיה מספק והנאשם בלם אך לא הספיק לעצור את האופנוע בטרם פגע בהולך הרגל. עוד נטען כי הולך הרגל התפרץ לכביש ונפגע בתחילת החצייה. מדובר במקרה בו כלל לא הוכחה רשלנות הנאשם שכן היה שדה ראיה פתוח אך הולך הרגל התפרץ לכביש באופן שלא אפשר לנאשם למנוע את התאונה.

סיכום ומסקנות

קבעתי כי הנאשם נהג בחוסר זהירות ועל אף ששדה הראיה היה חסום מצדו הימני נהג שלא בהתאם לתנאי הדרך ונאלץ לבלום בלימת חירום כדי למנוע פגיעה במעורבת שחצתה באותה שעה את הכביש על פני מעבר החצייה. המעורבת נפלה ונחבלה כתוצאה מנהיגתו של הנאשם. משכך אני מרשיעה אותו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ו ניסן תשע"ח, 11 אפריל 2018, במעמד הצדדים.